

# Reliģijas atdzīvināšana

Hazrats Mirza Tahirs Ahmads



Ahmadiyya Muslim Jamaat  
Latvia

Vairāk informācijas:  
[islam-ahmadiyya.lv](http://islam-ahmadiyya.lv)

## Par autoru

Hazrats Mirza Tahirs Ahmads (1928–2003), lai Allāham nebeidzama žēlastība pār viņa dvēseli bija dievbijīgs cilvēks, sava laikmeta dižbalss, lielisks orators, dziļi izglītots asa intelekta īpašnieks, ražīgs un daudzpusīgs rakstnieks, nenogurdināms reliģiju pētnieks, kuram mīlestību veltīja un sekoja vairāk nekā 10 miljoni Ahmadiju Musulmaņu sekotāju visā pasaulē, pasludinot viņu par savu Imamu un garīgo līderi, esot ceturtajam Ĥazrata Mirza Gulam Ahmada<sup>as</sup> (apsolitā pravieša un mahdī<sup>1</sup>) sekotājam, par kuru viņš tika pasludināts kā Khalīfatuls Masīhs 1982 gadā.



Pēc ģenerāļa Zia-ul-Haq'a pret-ahmadu rīkojuma izsludināšanas 1984 gada 26. aprīlī, viņam nācās pamest savu dārgo valsti – Pakistānu – un emigrēt uz Lielbritāniju, kur viņš izveidoja Internacionālo Ahmadiju Musulmaņu televīziju (MTA), kuras mērķis bija (un ir) 24 stundas diennaktī pārraidīt savas programmas uz visiem pasaules nostūriem.

Viņš bija ne tikai reliģisks līderis, bet arī homeopātijas praktizētājs ar pasaules slavu, augsti prasmiģs dzejnieks un sportists.

Izglītību ieguvis nelielā Indijas pilsētā, vēlāk iestājies valsts koledžā Lahorā, Pakistānā, un, to absolvējis ar zelta medaļu, viņš ieguva goda grādu arābu valodā Pundžabi Universitātē Lahorā. No 1955. līdz 1957. gadam viņš mācījās Londonas Universitātē orientālo un Āfrikas studiju novirzienā. Viņam bija dievišķi iedvesmota un ļoti dziļa gudrība par Svēto Korānu, kuru viņš pārtulkoja Urdu valodā. Viņš arīdzan daļēji pārskatīja un pievienoja paskaidrojumus Korāna angļu valodas tulkojumam, ko oriģināli veica Hadrats Maulavī Šer Alira.

*“Atklāšanās, racionalitāte, zināšanas un patiesība” ir viņa magnum opus.*

Lai arī viņam nebija formālas izglītības filozofijā vai citā zinātnē, viņam bija filozofa prāts un viņš pieķērās visgrūtākajiem un nesaprotamākajiem teolģiski-filozofiskajiem jautājumiem ar lielu spriestspēju un vieglumu, viņa intelektuālā pieceja allaž bija racionāla un zinātniska. Kaut nemācītam, viņam bija apbrīnojama, padziļināta sapratne par zinātni, īpaši dabaszinātnēm, kas piesaistīja viņu visvairāk. Viņam arīdzan piemita dziļa izpratne par cilvēka psiholoģiju. Viņš bija analītiska prāta īpašnieks ar augstu intelektu – intelektu, kas izstaroja šarmu, ar spēju atrisināt cietākos riekstus ar vieglumu, atstājot savus klausītājus un lasītājus apburtus.

<sup>1</sup> Mahdī-Islāmīcībā apsolīts mesija, kurš ieradīsies uz zemes pirms pastarās tiesas un atbrīvos pasauli no ļaunuma

# Reliģijas atdzīvināšana

*Mirza Tahirs Ahmads*

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

TILFORD, SURREY



**Reliģijas atdzīvināšana**

**Revival of Religion**

by Hazrat Mirza Tahir Ahmad  
(Latvian translation)

First Latvian translation published in Latvia in 2021

© **Islam International Publications Ltd.**

Published by:

Islam International Publications Ltd.  
Unit 3, Bourne Mill Business Park,  
Guildford Road, Farnham, Surrey UK, GU9 9PS

Printed at:

Booksfactory, Cukrowa 22, 71-004 Szczecin  
Poland

For further information you may visit [www.islam-ahmadiyya.lv](http://www.islam-ahmadiyya.lv)

**ISBN: 978-1-84880-735-8**

## Saturs

<i>Izdevēja priekšvārds</i>	<i>v</i>
Reliģijas atdzīvināšana	1
Pareģojumu fons	3
Ne-Ahmadiju Musulmaņu koncepts	4
Pareizā interpretācija Ahmadiju Musulmaņuprāt	7
Ahmadiju filozofija par reliģijas atdzīvināšanu	9



## Izdevēja priekšvārds

Atbilstoši mūsu korāna pantu skaitīšanas sistēmai, pants “*Bismillāh irraḥmān irraḥīm*” (“Žēlsirdīgā Allāha vārdā”) tiek skaitīts par pirmo pantu nodaļai, kura ir pirms tā. Daži svētā Korāna izdevēji tomēr sāk skaitīt pēc “*Bismillāh irraḥmān irraḥīm*”. Ja lasītājs neatrod meklēto nodaļu zem skaitļa, kas minēts šajā grāmatā, viņam tiek ieteikts atņemt 1 no skaitļa. Piemēram, ja šī grāmata citā Surahu Al-Faṭīru (35:25), tad dažas svētā Korāna kopijas liks to pašu pantu zem Suraha Al-Faṭīra (35: 24).

Kur nepieciešams, arābu teksta tulkojums ir ticis papildināts ar papildu vārdiem, lai paskaidrotu nozīmi. Šādi vārdi nav slīprakstā. Vārds tulkotā panta sākumā ir ticis izlaists.

“Ibn” forma ir tikusi izmantota gan sākuma, gan vidus pozīcijā personvārdos, lai pielāgotos pašreizējam lietojumam, lai gan “bin” arī parādās personvārdu vidū dažos oriģināltekstos (parasti saīsināts kā b.)

Citāti no svētās Bībeles ir no Jaunās pasaules tulkojuma (New World Translation).

Svētā pravieša Muhhameda<sup>sa</sup> vārds ir ticis papildināts ar simbolu sa, kas ir saīsinājums lūgšanai (سَلَامٌ) *Sallallāhu ‘Alaihi Wasallam* (lai Allāha miers un svētība pār viņu). Citu praviešuas un ziņnešu vārdi ir apzīmēti ar simbolu as, saīsinājums (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ / عَلَيْهِمُ السَّلَامُ) *‘Alaibissalām/‘Alaibimussalām* (miers ar viņu). Lūgšanas tipiski nav izrakstītas pilnībā, bet tās tāpat vajadzētu uz-

tvert kā pilnībā atkārtotas katrā no šiem gadījumiem. Simbols ra tiek izmantots ar Svētā Praviešaisa un Apsolītās Mesijassa mācekļiem. Tas atbilsts (رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ / رَضِيَ اللهُ عَنْهَا / رَضِيَ اللهُ عَنْهُ) “*Raḍī Allāhu ‘anbu/‘anhā/‘anbum*” (Lai Allāha gandarījums ar viņu/viņiem). rh atbilsts (رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى) “*Raḥimabul-lāhu Ta ‘ālā*” (lai Allāha svētība pār viņu). at apzīmē (أَيْدِيهِ اللهُ تَعَالَى) “*Ayyadabul-lāhu Ta ‘ālā*” (lai Allāhs, visvarenaiss viņam palīdz).

Fonētiski pārnesot arābu vārdus uz latīņu alfabētu, esam izmantojuši Karaliskās Āzijas sabiedrības izstrādāto sistēmu:

l vārda sākumā, izrunāts kā a, i vai u, iesākts ar nelielu ieelpu, kā h vārdā hantele

- ث th, izrunāts kā t vārdā trauks.
- ح ḥ, kā aspirēts rīkles līdzskanis, izrunāts stiprāk nekā h.
- خ kh, izrunāts kā č.
- ذ dh, izrunāts kā th angļu “that”.
- ص ṣ, spēcīgi artikulēts s.
- ض ḍ, līdzīgs mūsu d.
- ط ṭ, spēcīgi artikulēts, ar mēli pie aukslējām izrunāts t.
- ظ ḏ, spēcīgi artikulēts z.
- ع ʿ spēcīgs līdzskanis, kura izruna jānācās no skaņas.



Ģ gh, skaņa līdzīga franču r. Izrunai rīkles muskuļiem jābūt “gārgšanas” pozīcijā.

Ķ q, dziļš rīklenis ar k skaņu.

Ķ ’, savdabīga balss ieķeršanas.

Īsi patskaņi tiek apzīmēti ar:

a (kā u vārdā Ludza)

i (kā i vārdā bilde)

u (kā ū vārdā lūznis)

Gari patskaņi ar :

ā vai (kā ā vārdā ābols);

ī vai (kā ī vārdā zīmulis);

ū , (kā ū vārdā būt);

Citi:

ai (kā ai vārdā saite)<sup>2</sup>;

au , (līdzīgi au vārdā auns)

Jāpievērš uzmanība, ka vārdu transliterācijā, burts “e” ir jāizrunā kā vārdā “ej”, izruna ir plakana, bet ka divskanis. Ja urdu un persiešu vārdā e ir ne-  
daudz pagarināts, tā transliterācija tiek veikta kā “ei” vārdā beidzam, izruna  
notiek bez divskaņa.

Tādējādi ٤ tiek transliterēts kā kei. Nazālai n skaņai mēs esam izmantojuši simbolu n̄. Tādējādi urdu vārds ٧ tiek transliterēts kā mein<sup>3</sup>.

Līdzskaņiem, kas nav iekļauti iepriekšējās lappusēs, izruna ir tādi pati kā Eiropas pamatvalodām.

Mēs neesam transliterējuši arābu vārdus, kuri kļuvuši par latviešu valodas daļu, piem. Islāms, Korāns, ramadāns utt.

Ieliekti apostrofi vai komati tiek izmantoti transliterācijas sistēmā, ‘ lai apzīmētu ʻ – ʻ, ʻ. Komati kā pieturzīmes tiek izmantoti kā parasti. Līdzīgi arī apostrofiem tiek paredzēts to parastais izmantojums.

*<sup>2</sup>Dažos arābu vārdos tiek izmantos diptongs, kas pazūd, ja vārdu izrunā Urdu valodā.*

*<sup>3</sup>Šīs transliterācijas nav iekļautas Karaliskās Āzijas sabiedrības transliterācijas sistēmā.*





## Reliģijas atdzīvināšana

Es šodien pie jums vērsos, lai runātu par Islāma filozofiju saistībā ar reliģiju atdzīvināšanu. Reliģijas vienmēr tiek atdzīvinātas caur Dievišķu iesaistīšanos. Visvarenais Allāhs sūta reformatoru, lai novērstu cilvēkus no materiālisma un atgrieztu pie sava Radītāja. Šāds reformators neizbēgami prasa ievērojamu upurēšanos Dieva vārdā. Viņš aicina ļaudis strādāt līdz sviedriem; paciest grūtības un būt pacietīgiem, un informē tos, ka tiem, kuri dzīvo, jābūt gataviem atsācīties no savām dzīvībām. Viņš tos sagatavo ilgai un sāpīgai cīņai pret aklu pretošanos un vajāšanu no to puses, ko tie mīl un vēlas glābt. Patiesi, šī ir vienīgā īstā un mūžīgā reliģiskās atdzimšanas filozofija: katra filozofija, kas tai pretojas, ir vien fantāzija. Man gan jāpiemin, ka visas Islāma sekta par šo tematu nav vienprātīgas. Liels skaits Musulmaņu tic, ka fundamentālas pārmaiņas ir ieradušās reliģiskās atdzimšanas veidolā. Ahmadiju Musulmaņu Kopiena, no otras puses, tic, ka šis vēsturiskais process ir konstants un nemainīts. Lai neļautu šai Musulmaņu viedokļu atšķirībai radīt nepareizu iespaidu, es uzskatu par nepieciešamu uzsvērt tās dalītās pārliecības, kas vieno visus Musulmaņus, neatkarīgi no tā, kādai konfesijai tie pieder.

Katrs musulmanis, neatkarīgi no sekta, tic Dieva vienotībai un Svētā Praviēša Muhameda (lai miers un svētība pār viņu) pravietībai. Katrs musulmanis tic, ka Islāms ir īstā reliģija cilvēces glābšanai. Visi Musulmaņi tic, ka Islāms turpinās piepildīt visas cilvēka garīgās vajadzības līdz Pestīšanas Dievai. Visi Musulmaņi tic, ka likums, ko atklājis Svētais Praviētis Muhamed,

ir nemaināms un, ka Korāns ir nesamaitājams un neizmaināms līdz pat tādām sīkumam kā jota vai punkts. Visi dažādi domājošie Musulmaņi tic, ka Svētā Pravieša Muhameda nosacītajām vadlīnijām piemīt patiesība un autoritāte līdz pat cilvēces beigām. Visu sektu Musulmaņi tic, ka tikai saistītē ar Svēto Pravieti Muhamedu var tvert mūžīgās patiesības gaismu. Šie ticības pamatpunkti tiek dalīti starp visiem Musulmaņiem bez izņēmuma. Kaut gan pastāv tik daudz kopīgā, arvien paliek fundamentālā atšķirība, kas nošķir Ahmadiju Musulmaņu Kapienu no citiem Musulmaņiem-atšķirība Islāma atdzimšanas jautājumu izpratnē. Visas citas atšķirības rodas no šī primārā jautājuma.

Kā būtu jānotiek Islāma renesansei? Kā lai tam dod jaunu dzīvi un spēku? Gluži kā Ahmadiju kopiena, arī visi citi Musulmaņi pauž, ka atbilde ir apsolītajā Marijas dēla Kristus atnākšanā un ar apsolītā imāma Mahdi parādīšanos (Dieva iecelts reformētājs, kurš būtu dievišķi vadīts). Šis šķietamās vienotības jautājums interpretējot, patiesībā rada divus diametrāli pretējus viedokļus.

Ahmadiju Musulmaņu Kapiena uztver Kristus ierašanās pareģojumu kā metaforu. Tā tic, ka pareģojumi par imāmu Mahdi arīdzan ir alegoriski. Mēs ticam, ka patiesi lieliskais šo pareģojumu devums nevar tikt saprasts, ja tos uztver burtiski. Citas Islāma sektas gluži pretēji uzstāj uz šo pareģojumu burtisku izpildi. Šī ir fundamentālā atšķirība, kas atšķir-un nošķir-Ahmadiju kopienu no citām sektām.

## Pareģojumu fons

Pastāvošā Musulmaņu krišana un to asiņainās cīņas nav jautājumi, par ko Svētais Praviētis Muhameds nebūtu informāts. Caur dievišķu atklāsmi, viņš pirms četrpadsmit gadsimtiem pareģoja, ka Musulmaņi sadalīsies septiņdesmit divās sektās. Viņš aprakstīja nožēlojamo Musulmaņu pagrimumu tik detalizēti, kā redzēdams mūsu ēru slīdam sev gar acīm. Praviēša Paradumi satur smalku mūsu laiku aprakstu. Viņš teica: “Islāmam nebūs nekas palicis, izņemot tā vārdu. Mošejas, kaut pilnas ar pielūdzejēm, būs bez vadības. To reliģiskie mācekļi būs sliktākais radījums zem Debesu vainaga.” Tomēr, līdz ar šiem briesmīgajiem pareģojumiem, viņš deva arī brīnišķīgas cerības. Viņš teica, ka, par spīti šim milzīgajam postam, Islāma nācija nepazudīs:

*“Kā gan var tikt iznīcināti mani sekotāji, ja es esmu to sākumā un Marijas dēls Jēzus to beigās.”*

(Masnads Ahmads: Kanzal Aamal Nod. 7, lpp. 203)

Tad viņš teica:

*“Kādi jūs būsiet, kad Marijas dēls nolaidīsies starp jums; un viņš būs jūsu vadonis starp jums?”*

(Bukhari: Praviēšu Grāmata)

Un viņš atkārtoja jaunumus šajos vārdos:

*“Es apzvēru pie Viņa, Kuram ir mana dzīvība Viņa rokā, ka Marijas Dēls tik tiešām nolaidīsies starp jums, un viņš spriedīs taisnu tiesu.”*

(Bukhari: Praviēšu Grāmata)

Svētais Pravielis deva ziņu arī par varenu imāmu – imāmu Mahdi – kurš parādītos līdz ar Marijas Dēlu Jēzu.

Tātad, Ahmadiju Kopia ir vienota ar citām Musulmaņu sektām ticībā, ka Islāma atdzīvināšana un tā globālais triumfs ir saistīts ar Kristus ierašanos un imāma Mahdi parādīšanos. Tomēr tā atšķiras no citām šo pareģojumu interpretācijām. Tā uzstāj, ka pareģojumi ir jāredz dievišķā likuma gaismā, kas atklāts caur darbību, un saskaņā ar iepriekšējo praviešu vēsturi. Citas Musulmaņu sektas turpretī apgalvo ka pareģojumiem nav nekādas iekšējas, dziļākas ziņas, un pieturas pie to burtiskās nozīmes.

### **Ne-Ahmadiju Musulmaņu koncepts**

Lai būtu godīgs pret mūsu pretiniekiem, es tagad centīšos izgaismot to mūsu pretinieku skatu punktu, kuri pielīdzina Islāma renesansi tā ekonomiskajai un politiskajai dominēšanai. Tam, iespējams, ir izskaidrojums. Kāre pēc varas un mantkārība tradicionāli ir dominējušas cilvēka gaitās. Tiekme pēc nacionālas atdzimšanas, tādējādi nozīmētu arī politisku un ekonomisku izaugsmi. Dievišķa labvēlība, viņuprāt, sevi iemiesotu šī rezultāta izpildījumā. Tas, vairāk vai mazāk, ir skatupunkts, ko ietur daudzi, saistībā ar Islāma atdzīvināšanu. Atbilstoši šai pārlicībai, Mesijas ierašanās iesāktu Islāma politisko iekarojumu ēru, bet Imama Mahdi ieviestu ekonomisku pārspēku.

Vispirms es aprakstīšu Mesijas ierašanās konceptu. Viņi tic, ka pats Jēzus, Marijas dēls, kuru Korāns sauc par Izraēļu pravieti, ķermeniski nolaidīsies



no debesīm. Viņš uzreiz dosies ar zobenu rokā sakapāt visus Islāma ienaidniekus! Viņa pasaules iekarošanai būs trīs lieli uzdevumi. Pirmais būs Krusta iznīcināšana. Tiesā, ne pārnestā nozīmē! Viņš ķersies pie kristiešu ticības simbola iznīcināšanas ar tādu degsmi, ka ne pēdas no tā nepaliks pāri. Nepaliks neviena Krusta, ko redzēt baznīcā vai mājās vai kādam cilvēkam kaklā.

Viņuprāt, viņa nākamais nozīmīgais uzdevums būs katras cūkas iznīcināšana – mājlopu un meža dzīvnieku! Tātad, Krusta sekotāji būs atstāti bez Krusta lūgšanām un cūkas vakariņām. Tātad, Kristus kristiešiem atņems ne tikai to ne tikai to garīgā, bet arī fiziskā uztura avotu.

Trešais Mesijas uzdevums būs “Dajjal” jeb Antikrista nogalināšana. Kurš tad ir šis Antikrists? Atbilstoši Tradīcijām, ja tās uztver burtiski, kā daži to dara, viņš būs vienacains Koloss, kurš ieradīsies, jājot uz milzīga ēzeļa. Viņš būs tik garš, ka tā galva būs virs mākoņiem. Visi pravieši ir brīdinājuši to sekotājus par Antikrista ļaunumu. Tātad, kamēr Antikrists būs aizņemts ar zemes iznīcināšanu, Mesija nolaidīsies no debesīm. Viņš iesaistīsies cīņā ar Antikristu un Damaskas tuvumā to nokaus. Tad viņš iekaros visu pasauli. To paveicis, viņš tās valdīšanu nodos Musulmaņiem.

Šī, kopumā, ir viņu filozofija par Musulmaņu politisko augšāmcelšanos un panākumiem. Tas absolūti atbrīvo Musulmaņus no jebkādu politisko ambīciju celšanas. Tagad tie, kuri gozējas pārliecībā par pasaules mantošanu bez fiziskās piepūles, nekādu iemeslu sevi apgrūtināt ar politisko domu vai rīcību. Viņi dzīvo debešķīgā sava pagrimuma un degradācijas tukšumā. Jo,

nerunājot ne par ko citu, viņi zina, ka laimes stunda nav tālu, kurā dievišķa būtne nolaidīsies no debesīm un uzsāks iekarošanas misiju. Viņš nokaus cūkas. Viņš iznīcinās Krustu. Viņš pakļaus visus Spēkus no Rietumiem un Austrumiem. Tad, viņš nāks pie gaidošajām Musulmaņu masām un teiks: “Nāciet šurp, jūs, Dieva karavīri; nāciet šeit, ak, godprātīgie! Nāciet un ņemiet šo zemes karalistes zizli!” Šo kareivīgo Musulmaņu renesanses skatu Ahmadiju Musulmaņi uzskata par atbaidošu. Viņi nevar parakstīties zem tā trulā burtiskuma.

Turpinājumā vēl viens ne-Ahmadiju Musulmaņu koncepts par ekonomisko Islāma augšāmcelšanos. Citu sektu zintnieki uzskata, ka glābiņš no Musulmaņu ekonomiskā pagrimuma ir nevis pūles un ziedošanās, bet Imama Mahdi parādīšanās. Šis Imams Mahdi būs Mesijas līdzbiedrs. Viņa svarīgākais darbs pēc ierašanās būs nebeidzamas bagātības izdalīšana pasaules Musulmaņiem. Viņa dārgumi būs bez gala; viņa devība neapprakstāma. Šī milzīgā bagātība daudzkārtīgi pārsniegs Musulmaņu spēju to izmantot. Tādējādi tās būs beigas mantkārībai un tieksmei pēc. Šis ir glābiņš, kā daži to uztver, no Islāma pasaules ekonomiskā pagrimuma. Ja tic šai pārliecībai, Imama Mahdi parādīšanās pati par sevi ir Musulmaņu ekonomiskās sērgas risinājums. Nav vajadzības pēc sviedriem, asarām un darba. Nav nepieciešams izpētīt zemes bagātības, ielūkoties atoma sirdī un izlūkot kosmosa noslēpumus. Ne industrijas attīstība, ne izgudrojumi un to pielietojums nav nepieciešami. Viss, kas ir nepieciešams, ir Mahdi ierašanās. Atkal mūsu domas atšķiras un atkal Ahmadiju Musulmaņi uztver šo konceptu par bēr-

nišķīgu, trulu un nepieņemamu.

### **Pareizā interpretācija Ahmadiju Musulmaņu skatījumā**

Lai gan Ahmadiju Musulmaņu kopiena nenoliedz pareģojumus, kas attiecas uz Mesijas nolaišanos un Mahdi parādīšanos, tā uzsver, ka uztvert tos burtiski ir naivuma un akluma kalngals. Mēs ticam, ka tik nopietna kļūda tiek pieļauta tādēļ, ka neizprotam Svētā Pravieša dziļo un filozofisko pietiekami. Cilvēki ar dziļāku skatu un gudrību bieži izmanto metaforas un alegorijas, lai ieskicētu tik nozīmīgus tematus, bet acs, kas skatās tikai virspusēji, nevar uztvert to nozīmi.

Ahadiju Musulmaņi tic, ka visi temati, kas attiecas uz Mesiju, Antikristu un viņa ēzeli ir alegoriski. Mesija, tātad, nav tas iepriekšaprakstītais pravietis, ko sūtīja starp izraēļiem. Ahmadiji tic, ka Jēzus Kristus nomira dabīgā nāvī, pēc Krusta mocību izciešanas. Pareģojuma Mesija ir cits cilvēks, kam jāpiedzimst starp Svētā Pravieša Muhameda sekotājiem. Viņa rakstura un īpašību dēļ, ko tas dala ar Jēzu, viņam dotu titulu "*Mesija, Marijas dēls*", gluži kā lielisku dramaturgu varētu saukt par Šekspīru. Atsauce uz Krustu arīžan ir metafora. Mesija nedosies apkārt, burtiski iznīcinot krustus: viņš pieveiks kristiešu ticību ar spēcīgu argumentāciju un pārliecinošiem vārdiem.

Krusta iznīcināšana, tādējādi, apzīmē kristietības ideoloģisko sakāvi. Līdzīgi vārds "cūka" nav jāuztver tā burtiskajā nozīmē. Tas apzīmē kulturālo rietumu pasaules netīrību, kas padara cilvēkus līdzīgus zvēriem. Vārds cūka

apzīmē tā saukto seksuālo anarhiju, kas plūst pāri Amerikai un Eiropai. Tas apzīmē to pretīgo miesaskāri, kas padara pat nevainīgus bērnus par tās upuriem. Tradīcijās netiek apgalvots, ka Mesija dotos medīt mežacūku un pieradinātu cūku barus. Tas būtu visai dīvains Dieva pravieša tēls. Tas atgādīnātu par Ajaksu, grieķu mitoloģijas varoni, kurš sakapāja gabalos liellopu un aitu barus, neprātīgā pārliecībā, ka tie ir grieķu karavadoņi!

Antikrists, arīdzan, kā Mesija, Krusts un Cūkas, ir simbolisks. Viņš apzīmē lielu un spēcīgu nāciju, kas valda ne tikai pār zemi, bet arī kosmosu. Krusts un Cūkas ir simboli, kas pieder šai nācijai. Tradīcijas saka, ka Antikrista labā acs būs aklā, bet viņa kreisā būs liela un spoža. Šis ir simboliskais apraksts faktam, ka lai gan šai nācijai nebūs garīgas gaismas, tās materiālā sapratne un, tādējādi, materiālie guvumi būs lieli.

Visbeidzot, Ahmadiju Musulmaņi uztver arī Antikrista ēzeli kā simbolu, ko izmantoja, lai aprakstītu pārvietošanās veidu dienās, kas vēl nāks. Visas rakstura īpašības, ko pielāgo šim ēzelim, ir bez izņēmuma piemērojamas ar degvielu darbināmajām ierīcēm, ko izgudroja Rietumos. Aplūko ēzeļa īpašības – kā aprakstītas tradīcijās – tas ēdīs uguni, ceļos pār zemi, jūru un gaisā, tā ātrums būs tik liels, ka tas mēros mēnešu ilgu ceļojumu vien dažās stundās; tā pasažieri neceļos uz tā muguras, bet tā vēderā, kas būs izgaismots; tas pasludinās tā došanos un lūgs pasažieriem ieņemt sēdvietas. Šo īpašību piepildījums līdz tik sīkām detaļām ir brīnišķīgs pierādījums Svētā Pravieša Muhameda, lai miers ir ar viņu, patiesumam.

Atbilstoši Ahmadiju Musulmaņu uzskatam, pravietojumi, kas saistīti ar

Imama Mahdi ierašanos arīdžan ir simboliski. Bagātība, ko viņš izdalīs Musulmaņiem ir garīgo zināšanu un gudrības bagātība, ne pasaulīgi dārgumi. Dažu atsacīšanās to pieņemt turpina norādīt, kāda veida bagātībai tai jābūt; jo cilvēks nekad nav apmierināts ar materiālu labumu: vien garīgas vērtības, ko tas noraida.

Tādējādi Ahmadijāts noraida Islāma atdzimšanas filozofiju kā tā izskaidrota augstāk un tiek izplatīta no citām Islāma sektām. Tas apgalvo, ka šī filozofija ir pretrunā ar īsto Korānisko mācību nolūku, pretrunā ar praviešu vēsturi un, vēl jo vairāk, pretrunā ar Svētā Pravieša Muhameda, lai miers ir ar viņu, veiktajām darbībām. Ahmadijāts nosoda šo ideoloģisko opiātu, kas iemidzina nācijas bezdarbībā un ved tās uz iedomu un fantāzijas pasauli.

### **Ahmadiju filozofija par reliģijas atdzīvināšanu**

Šī filozofija nav atšķirīga no tās, kas kopīga visu reliģiju mantojumam. Šī ir vienīgā filozofija, ko atbalsta vēsture. Lai gan Raksti un leģendas piemin daudzus, kuri augšāmcēlās uz debesīm, nav neviena gadījuma vai stāsta, kopš Ādama, par kāda no viņiem atgriešanos uz zemes.

Tātad, neatkarīgi no atšķirībām, kas piemīt sludinātajiem augšāmcelšanās stāstiem uz debesīm, nav neviena, kurš būtu redzēts atgriežamies uz zemes pēc ilgas prombūtnes. Reformatori vienmēr ir cēlušies no parastas cilvēku dzimtas un vienmēr ir tikuši cilvēku nosodīti un noraidīti. Nekādas triumfa arkas nav celtas, lai tos sagaidītu. Nekādi vainagi nav tikuši sniegti. Nekādas laternas nav iedegtas priekā, lai apgaismotu šo notikumu. Tieši pretēji,

tie, kuri nāca Dieva vārdā, tika vajāti par šī “nozieguma” veikšanu. To ceļi tika kaisīti ar ērkšķiem. Pīšļi tika krauti uz to galvām un akmeņi tika mesti tiem. Tie tika kronēti ar ērkšķu vainagiem. Mēs sakām – Visas mocības tika tiem uzspiestas. Jūs redzat tos tagad, atgriezamiem no Taifas ciema, pārklātus asinīm no galvas līdz kājām. Jūs redzat tos atkal, Ohadas kara laukā, pusdzīvus no ievainojumiem, apraktus zem ķermeņiem, kas pieder tiem, kuri atdevuši par tiem savas dzīvības.

Jūs redzēsiet to sekotājus izdzīvojam līdzīgu likteni. Tie tiek pakļauti neiedomājamām mocībām. Tie tiek vilkti aiz pēdām pa šaurām, akmeņainām Islām. Tiem liek gulēt uz dedzinošām smiltīm Saules svelmē. Tie tiek mesti uz degošām oglēm un tur turēti, līdz ogles izdziest.

Tie tiek izmesti no savām mājām. Tiem spiež doties bēgļu gaitās. Tiem draud ar nomērdēšanu badā. Tie tiek likti zem zobena. Vīri tiek atņemti savām sievām un sievas saviem vīriem. Vecākiem tiek atņemti bērni. Katra nakts, ko dzīve tiem dāvā, tiek tiem noliegta. Tiem neļauj ne lūgties, ne būvēt mošejas. Tiem noliedz tiesības apstiprināt savu ticību. Tiem pat neļauj nosaukt savu pārliecību.

Tādējādi cilvēkam tiek dāvāta jauna garīgā dzīve. Šis ir ceļš, kas ved uz reliģijas atdzīvināšanu. Šis ir fenomens, ko mēs redzam darbojamies Svētā Pravieša Muhameda (miers ar viņu) dzīvē un katra pravieša dzīvē pirms viņa. Tieši ejot šo bīstamo ceļu, pravieši vienmēr ir atdzīvinājuši savas nācijas. Šī ir reliģiju atdzīvināšanas filozofija kopš Ādama dienām līdz Svētā Pravieša (miers ar viņu) dienām. Ja tas ir tā, tad kā gan mēs varētu pieņemt, ka Vis-

varenais būtu izlēmis mainīt šo stingro un laika pārbaudīto praksi? Kā gan mēs tad varētu pieņemt, ka Musulmaņi mantotu pasauli, neizlejot ne asins pilīti, bez mazākās piepūles? Kā gan mēs varētu ticēt, ka tiem viss izdosies, neejot ziedošanās ceļu? Tas tā iepriekš nav noticis. Tas nenotiks atkal. Apsolītais Mesija, Svētais Ahmadiju Musulmaņu kopienas Dibinātājs apstiprina šo mūžīgo un stingro patiesību, brīdinādams nāciju šādi:

*“Nav bijis Praviēša, par ko ļaudis nesmietos. Tā tam bijis jābūt, ka ļaudis apsmej Apsolīto Mesiju.”*

Visvarenais saka:

*“Ak Maniem kalpotājiem, nāk vien Sūtnis tiem, bet tie par to zobojas”*

(Svētais Korāns 36:31)

*Tātad tā ir zīme no Dieva, ka katrs sūtnis tiek izzobots. Bet kurš gan var izzobot personu, kas fiziski nolaižas no debesīm ļaužu pulī, eņģeļu pavadīts? Viedie, tātad, var secināt, ka ķermeniska Apsolītās Mesijas nolaišanās no debesīm ir nepatiesa pārlicība. Atcerieties! Neviens nenolaidīsies no debesīm. Visi tie, kuri man pretojas un ir pašlaik dzīvi, mirs un neviens no tiem neredzēs Marijas dēlu Jēzu nolaižamies no debesīm. Tad to bērni un bērnu bērni arī mirs un Marijas dēls arvien nebūs nolaidies. Tad Dievs pildīs to sirdis ar bailēm, ka Krusta ietekmes dienas ir galā un arvien Jēzus, Marijas Dēls, nav nācis lejup no debesīm. Tad viedie nogurs no šīs pārlicības. Un pirms paies trīs gadsimti no šīs dienas, Musulmaņi un kristieši kopīgi atmetīs šo viltus pārlicību riebumā un izmisumā. Būs tik viena reliģija pasaulē un tikai viens Vadonis. Es esmu nācis vien iesēt sēklu. Šī sēkla ir tikusi iesēta*

*ar manu roku. Tā tagad augs un nesīs auglus, un nav nekāda spēka uz pasaules, kas var to iznīcināt.”*

(Tadhkiratush-Shahādatain, Rūhānī Khazā'in, Sej. 20. lpp 66-67)

Katrs prātīgs cilvēks var no šī salīdzinājuma redzēt, ka Ahmadiju skatu punkts balstās uz reliģiju vēsturi, kamēr to pretinieku filozofija ir mītiska un ir pretrunā ar reliģiskās atdzīvināšanas vēsturi. Mēs mācāmies no vēstures, ka katrs, ko sūtījis Dievs, ir saskāries ar pretošanās vētru. Visi pravieši nāca ar patiesības un mūžīgas dzīves vēsti, bet sastapās ar tiem, kuri deva priekšroku meliem pār patiesību un garīgai nāvei pār garīgu dzīvi. Tik tiešām, šāds ir reliģiju dzimšanas process. Kad piesārņojumi un samaitātība parādījās reliģijās, to atdzimšana gāja to pašu ceļu. Dieva sūtītie reformatori cieta tāpat kā pravieši. Kad vien Visvarenais izvēlējās atdzīvināt nāciju garīgi, tā sadalījās divās grupās – tajos, kas redzēja patiesību un tajos, kas tai pretojās. Un neviena grupa nekad nav mainījusi savu attieksmi. Svētais Korāns apraksta šo bieži atkārtoto apli efektīvā un aizkustinošā manierē. Korāna pētīšana atklāj, ka:

- 1.** Reliģijas dzimst un tiek atdzīvinātas caur dievišķi ieliktiem reformatoriem. Pētnieki nekad nav reformējuši reliģiju caur konferencēm un konsultācijām.
- 2.** Dievišķi sūtītie reformatori ir neizbēgami ļauzu noraidīti un pret tiem izturas ar augstprātību un nicinājumu.
- 3.** Šādiem reformatoriem allaž pretojas ar vardarbību. Tos apsūdz par savu senču reliģijas samaitāšanu. Tos apsūdz par ķeceriem un apsūdz nodevībā.



4. Vērtības, ko pauž pretinieki, paredz nāvi vai izraidīšanu kā sodu par šo nodevību. Reformatoriem piedāvā izvēli starp atgriešanos lokā vai izraidīšanu, vai, tam neizdodoties, tos iebiedē ar nāvi.

5. Reformatori nekad neaicina uz vardarbību. To sekotāji demonstrē stingrību tādā mērā, ka tie labprātāk tiktu izraidīti vai nogalināti, nekā salūztu.

6. Reformatori nepiesaista ļaudis ar varas vai augstu amatu solījumiem: tie noraida pasaulīgas ambīcijas. Tie nepievilina cilvēkus ar bagātību; tie māca ziedošanās dabu. Bagātie, kas tic, uztver savas mantas ziedošanu Dievam par savu veiksmi; varenie nokrata savas varas važas. Tieši tad dievišķā providence uzskata tos par derīgiem uzņemties laicīgo varu.

Šāds ir nāciju reliģiskās atdzimšanas process, ko atklāj Korāns un Raksti. Visi pravieši – no Ādama līdz Svētajam Pravietim Muhamedam – gāja cauri šiem posmiem. Tie deva savām nācijām jaunu dzīvību, vedot tās pa ciešanu un ziedošanās ceļu. Tie mācīja mīlestību. Tie iedēstīja smaga darba, centības un nemitīgas darbošanās mīlestību. Tas ir šis revolucionārais gars, kas iedvēš dzīvību mirušās nācijās. Šis bieži demonstrētais un nemainīgais dievišķais likums ir saskaņā ar cilvēka dabu, apziņu un intelektu. Tas ir šis likums, ko atzīst Ahmadiju kopiena.

Kā var redzēt, Ahmadiju Musulmaņu kopienas koncepts par reliģiju atdzīvināšanu nav kāda jauna, cilvēka intelekta konstuēta filozofija. Tā ir atvasināta no turpinošā un neizmainītā vēsturiskā procesa, kas ir visprecīzāk un vispatiesāk saglabāts Svētajā Korānā. Tā ir dibināta uz mūžīgajiem principiem un patiesībām, kas ir katras īstas reliģijas pamatā. Korāns, piemēram,

apgalvo:

*“Reliģijā nevajadzētu būt nekādai uzspiešanai. Patiesais noteikti ir kļuvis atšķirīgs no nepatiesā; tāpēc katrs, kurš atsakās būt pārkāpēju vadīts un tic Allāham, ir noteikti guvis spēcīgu tvērienu, ko nevar saraut, un Allāhs ir Visu-Dzirdošs, Visu-Zinošs”*

(Al-Bakarahs, Pants: 257)

*“Ak Maniem kalpotājiem, nāk vien Sūtnis tiem, bet tie to par to zobojas.”*

(Jasins, Pants: 31)

*“Allāhs noteikti nemaina ļaužu stāvokli, līdz tie izmaina to, kas ir to sirdīs”*

(Al-Ra'ads, Pants 12)

Kad pravietim Šu'aibam draudēja paša ļaudis:

*“Mēs tevi izraidīsim, Ak Šu'abi, un ticīgos (kas ir) ar tevi, no mūsu ciema vai arī tev būs jāatgriežas mūsu reliģijā” viņš vien atbildēja “Pat tad, ja mēs to nevēlēsimies?”*

(Al-A'rafš, Pants 89)

Noasa ļaudis arīdzan tam draudēja ar nomētāšanu ar akmeņiem, ja viņš neatteiktos no savas pārliecības.

Viņi teica *“Ja tu neatteiksies, Ak Noas, tu noteikti būsi viens no tiem, ko nomētās ar akmeņiem”*

(Al-Šuara, Pants 117)

Šāda izturēšanās nebija veltīta vien dažiem praviešiem. Korāns rezumē ļaužu attieksmi pret praviešiem šajos vārdos:

*“Un tie, kuri neticēja, teica saviem Sūtniem “Mēs jūs noteikti izraidīsim no*

*mūsu zemes, ja vien jūs neatgriezīsieties pie mūsu reliģijas”*

(Ibrahims, Pants: 14)

Ābrams tika sodīts par savu senču reliģijas noliegšanu un patiesības teikšanu. Valdnieki izpauda savu niknumu, paziņojot:

*“Tie teica “Sadedzīniet to, un palīdziet saviem dieviem, ja plānojat ko darīt”*

(Al-Anbija 21, Pants: 69)

Jēzus Kristus tika pienaglots pie Krusta, jo viņš nepiekrita Žīdu Skrīviem Bībeles interpretācijai, lai gan viņš atklāti teica:

*“Nedomājiet, ka esmu ieradies atcelt likumu un praviešus; es neesmu nācis tos atcelt, bet piepildīt. Jo patiesi es jums saku, līdz debesis un zeme pazudīs, ne jota, ne punkts nepazudīs no likuma, līdz viss būs piepildīts.”*

(Matejs: Nodaļa 5, Pants: 17, 18)

Vai es varu jums atgādināt, ka galvenā atšķirība starp Jēzu Kristu un Žīdu mācekļiem bija par sekojošā panta interpretāciju:

*“Un Elija ar viesuli devās augšup uz debesīm”*

(2 Valdnieku; Nodaļa 2, Pants 11).

Mācekļi turējās pie burtiskās un šķietami pašsaprotamās panta nozīmes. Tie ticēja, ka Elija ķermeniski nolaidīsies no debesīm pirms Jēzus ierašanās. Jēzus Kristus, no otras puses, apgalvoja, ka šī ir alegorija, ka vārdi ir simboliski, ne burtiski. Viņš apgalvoja, ka Zakarija dēls Jānis bija Elija, kam jānolaizās no debesīm. Jēzus ļoti labi zināja, ka Jānis bija dzimis uz zemes un noteikti nebija nolaidies no debesīm.

Atbildot uz jautājumu “Tad kāpēc Skrīvi saka, ka no sākuma Elijam jānāk”, viņš teica:

*“Elijam ir jānāk un viņam jāatjauno viss; bet es jums saku, ka Elija jau ir atnācis, ka viņi to pazīna, bet darīja ar to visu, ko vēlējās. Tā arī cilvēka dēls cietīs to rokās. Tad mācekļi saprata, ka viņš ar tiem runāja par Jāni Kristītāju.”*

(Matejs: Nodaļa 17, Pants 10-13)

Vispēdīgi un pāri visam bija Svētā Pravieša Muhameda (miers ar viņu) ciešanas. Viņa paša vārdiem “Neviens cits Praviētis nav cietis tik daudz kā es”. Tātad, reliģiju vēsture mums māca, ka pravieši vienmēr bijuši parastas cilvēkbūtnes. Tie nenolaidās no debesīm kā mītisku teiku varoņi. Tie vienmēr pacietuši grūtības un nosodījumu. To sekotāji gūst godu ne caur kāda cita darbu, bet caur saviem sviedriem un asinīm.

*“Reliģijas atdzīvināšana”* ir uzrunas teksts, ko Sidnejā, Austrālijā sniedza Hadrats Mirza Tahirs Ahmads (lai Allāha žēlastība pār viņu) Vispasaules Ahmadiju Musulmaņu Kopienas Galva.

### **Šajā uzrunā viņš ir aprakstījis:**

- Fundamentālo atšķirību starp Ahmadiju un ne-Ahmadiju skatupunktu attiecībā uz reliģiju atdzīvināšanu.
- Pravietojumus, kas saistīti ar Apsolīto Mesiju un Mahdi (pār kuru lai ir miers), un to alegorisko dabu, un, to uztveri pārnestā nozīmē.
- Reliģijas tiek atdzīvinātas caur garīgu atdzimšanu, kas iegūstama caur pūlēm un ziedošanos.
- Reformatori ir mierpilni cilvēki, kuri nepiesaista ļaudis ar viltus solījumiem.
- Reliģiju vēsture parāda, ka pravieši ir parastas cilvēkbūtnes, kas nenolaižas no debesīm kā varoņi kādā mītiskā teikā.
- Reliģijā nav piespiešanas.





*This is the Latvian translation of 'Revival of Religion', an address delivered by Hazrat Mirza Tahir Ahmad, (May Allah have Mercy on him) Khalifatul Masih IV, Head of the Worldwide Ahmadiyya Muslim Community, in Sydney, Australia.*

### **Jautājumu gadījumā sazinieties ar mums:**

Biedrība "Ahmadiyya Muslim Jamaat Latvia"

E-pasts: [amj.latvia@islamahmadiyyat.org](mailto:amj.latvia@islamahmadiyyat.org)

Tīmekļa Vietne: [islam-ahmadiyya.lv](http://islam-ahmadiyya.lv)

Facebook/Twitter: @AMJLatvija

Instagram: @ahmdaiyya\_lv



### **Par "Ahmadiyya Muslim Jamaat"**

Mūsdienu reliģijas pasaulē "Ahmadiyya Muslim Jamaat" spēlē unikālu lomu. Ticība un racionalitāte, kā arī reliģijas un zinātnes vienotība, ir neatņemama kopienas mācību sastāvdaļa. Šo reformēto Islāma kopienu 1889. gadā nodibināja Hazrats Mirza Gulams Ahmads<sup>AS</sup> (1835–1908) no Kadiānas Indijā. Viņš apgalvoja, ka ir visu reliģiju dievišķo atklāsmju, bet it īpaši Svētā Praveša Muhameda atklāsmju, reformators un pravietis, imāms Mahdī, kurš atzīst arī Jēzus atdzimšanu. "Ahmadiyya Muslim Jamaat" ir vienīgā Islāma kopiena, kuru jau vairāk nekā 100 gadus vada garīgais kalifs. Kopiena ir veltīta sabiedrībai un ir apņēmusies nodalīt politiku no reliģijas. Cienājamo līderi sauc kalifs Masīhs, kurš ir Apsolītā Mesijas pēctecis. Viņu uz mūžu ievēlēja kopienas vēlēšanu komiteja.



*Hazrats Mirza Gulams  
Ahmads<sup>AS</sup>, apsolītais  
Mesija un imāms Mahdī*